

і функціональні службові обов'язки, то не слід виключати поєднання адміністративної і дисциплінарної відповідальності. Законодавче закріплення такого поєднання не вимагається, але у правозастосовного органу має бути можливість вирішення питання про притягнення додатково ще до одного виду відповідальності. Підставами для кумуляції адміністративної та дисциплінарної відповідальності може послужити систематичне вчинення правопорушень.

Список використаної літератури:

1. Ануфрієв М.І. Вищий заклад освіти МВС України : наук.-практ. посіб. / М.І. Ануфрієв, О.М. Бандурка, О.Н. Ярмиш. – Х. : Ун-т внутр. справ, 1999. – 369 с.
2. Новий тлумачний словник української мови : в 4 т. / укл. В.В. Ярошенко, О.М. Сліпушко. – К. : Аконт, 1998. – Т. 1. – 1998. – 910 с.
3. Юридична енциклопедія : в 6 т. / [редкол. : Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін.]. – К. : Укр. енцикл., 1998. – Т. 2 : Д-И. – 1998. – 743 с.

ЖУРБА М. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри адміністративного і фінансового права

ЛОКАЛЬНИЙ РІВЕНЬ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Спорт є органічною частиною фізичної культури, особливою сферою виявлення та уніфікованого порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, технічної, інтелектуальної та іншої підготовки шляхом змагальної діяльності (ст. 1 ЗУ «Про фізичну культуру і спорт») [1].

До специфічних рис системи управління фізичною культурою і спортом відносять наявність значної кількості нормативно-правових актів, виданих суспільними органами управління фізичною культурою і спортом на основі прав, делегованих їм державою, якими визначаються організаційні засади діяльності з популяризації фізичної культури і спорту серед населення (масового фізичного виховання, проведення навчально-тренувальних занять, спортивних змагань тощо), спорту високих досягнень, також регламентується діяльність спортивних організацій [2, с. 97]. Це є юридичною базою управління фізичною культурою і спортом, що забезпечує, спільно із актами громадських організацій, розвиток фізичної культури і спорту в Україні.

Правове регулювання фізичною культурою і спортом в Україні базується на значній кількості нормативно-правових актів різного характеру. Нормативно-правові акти у цій сфері визначаються за природою нормативно-правових приписів як міжгалузеві, призначені для регулювання специфічної сфери суспільних відносин, що виникають у процесі організації та здійснення спортивної і фізкультурної діяльності, а також щодо реалізації в цій сфері політики органами публічної влади України [3].

Цей значний за обсягом масив нормативно-правових актів може бути класифікований за різними підставами. За сферою їх дії вони поділяються на: загальні (які діють на всій території держави); акти муніципальних органів та локальні. Локальні правові норми у сфері фізичної культури і спорту можуть прийматися різними суб'єктами: міжнародними спортивними організаціями, всеукраїнськими спортивними федераціями, різними фізкультурно-спортивними організаціями. Відповідно, існують локальні акти міжнародних спортивних організацій, локальні акти всеукраїнських спортивних федерацій, локальні акти різних фізкультурно-спортивних організацій.

Висловлюється думка, щодо сфери дії норм, які створюються міжнародними спортивними організаціями. Так, вони поширюються на вузьке коло спеціальних суб'єктів, недотримання яких не тягне за собою негативних наслідків міжнародного значення. У рамках міжнародних відносин публічного характеру застосування санкцій міжнародними спортивними організаціями має факультативний, такий, що лише підкреслює позицію, характер [4, с. 10].

Щодо національних (всеукраїнських) спортивних федерацій, то відповідно до Постанови КМУ від 18 січня 2012 р. «Про надання на конкурсних засадах спортивній федерації статусу національної та позбавлення такого статусу» [5], надання спортивній федерації статусу національної здійснюється згідно з такими кваліфікаційними вимогами до учасників конкурсу: розвиток відповідного виду (видів) спорту на території України; членство у відповідній міжнародній спортивній федерації, включеної до переліку, що затверджується Мінмолодьспортом з урахуванням пропозицій Національного олімпійського комітету, Спортивного комітету, Національного комітету спорту інвалідів; організація і проведення офіційних міжнародних та всеукраїнських змагань; наявність кваліфікованих кадрів (спортсмени, тренери, судді та фахівці, що мають відповідну кваліфікацію і досвід роботи); наявність необхідної матеріально-технічної та інформаційної бази, організаційно-методичного забезпечення. Так, спортивних федерацій з олімпійських видів спорту зі статусом національної спортивної федерації в Україні налічується 38, спортивних федерацій з неолімпійських видів спорту зі статусом національної спортивної федерації – 65 [6; 7]. Кожна з цих федерацій є суб'єктом локальної нормотворчості. Вони розробляють

відповідні регламенти, статuti, правила змагань тощо, базуючись на актах міжнародних спортивних організацій.

Отже, нормативно-правове забезпечення управління у галузі фізичної культури і спорту має декілька рівнів. Крім загальнодержавного рівня, існує рівень муніципальних утворень, рівень відповідних спортивних федерацій міжнародного та національного характеру, рівень та також великий масив документів, які відображають діяльність різних фізкультурно-спортивних організацій. Відповідно, існують локальні акти міжнародних спортивних організацій, локальні акти всеукраїнських спортивних федерацій, локальні акти різних фізкультурно-спортивних організацій. Усі нормативно-правові акти у цій сфері, у тому числі локального характеру, є юридичною базою управління фізичною культурою і спортом.

Список використаної літератури:

1. Про фізичну культуру і спорт : Закон України від 24 грудня 1993 р. № 3809-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>
2. Нікітенко С. Особливості нормативно-правового регулювання фізичного виховання і спорту в Україні / С. Нікітенко // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2016. – Вип. 1. – С. 95-100.
3. Рибчич І. Є. Правові аспекти державного управління сферою фізичної культури і спорту в Україні [Електронний ресурс] / І. Є. Рибчич // Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2015-1/doc/5/02.pdf>
4. Чевикалова Ж. В. Міжнародні організації як суб'єкти міжнародного приватного права / Ж. В. Чевикалова // Теорія і практика правознавства. – 2014. – № 2. – С. 1-12.
5. Положення про надання на конкурсних засадах спортивній федерації статусу національної та позбавлення такого статусу : постанова Кабінету Міністрів України 18 січня 2012 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 5. – Ст. 172.
6. Інформація щодо спортивних федерацій з олімпійських видів спорту зі статусом національної спортивної федерації [Електронний ресурс] / Міністерство молоді та спорту України. – Режим доступу: http://dsmsu.gov.ua/media/2015/11/25/5/stat_nac_ol.pdf
7. Інформація щодо спортивних федерацій з неолімпійських видів спорту зі статусом національної спортивної федерації [Електронний ресурс] / Міністерство молоді та спорту України. http://dsmsu.gov.ua/media/2014/12/31/1/per_feder.pdf